

עפ"ת 9443/12/14 - שמעון שלומי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 9443-12-14 שלומי נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 50200903008

בפני	כב' השופטת דבורה עטר
מערער	שמעון שלומי
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

פסק דין

1. לפני ערעור על פסק דינו של בית משפט לתעבורה בפ"ת (כב' הש' מגי כהן) מיום 27.10.14 בתיק תת"ע 3562-08-13 במסגרתו הורשע המערער, לאחר שמיעת הראיות, בנהיגה בשכרות מכוח סירובו להיבדק במכשיר הינשוף והוטלו עליו העונשים הבאים:

א. פסילת רישיון הנהיגה למשך 30 חודשים.

ב. פסילה על תנאי של 3 חודשים.

ג. 8 חודשי מאסר על תנאי.

ד. צו של"צ למשך 200 שעות.

ה. קנס בסך של 10,000 ₪.

הערעור נסוב אודות הכרעת הדין וגזר הדין.

2. אין חולק כי ביום 3.8.13 נעצר המערער לביקורת שגרתית לצורך אכיפה של עבירת נהיגה בשכרות. המערער נדרש לבצע בדיקת נשיפון ולאחר שנמצאה אינדיקציה חיובית לאלכוהול נדרש על ידי השוטיר יהודה שפורקר (להלן: "השוטר") לבצע בדיקת נשיפה במכשיר הינשוף (להלן: "הבדיקה"). המערער עמד על רצונו לשתות מים טרם עריכת הבדיקה והשוטר סירב לבקשתו והתרה בו כי היה ויעשה כן ייחשב כמי שסירב לערוך את הבדיקה. המערער עזב את המקום ושב בחלוף 5 דקות וביקש לערוך את הבדיקה.

3. בהקשר להכרעת הדין טען ב"כ המערער כי לא נמצא כל טעם מצדו של השוטר לסרב לבקשת המערער לערוך את הבדיקה, לאחר ששתה מים ושב אל המקום. וביתר שאת בעת שאף לשיטת השוטר, לא היתה מניעה לעשות כן, לאחר המתנה של 15 דקות כמתחייב.

עוד טען ב"כ המערער כי נטלו חלק באירוע גם גורמים משטריים נוספים מלבד השוטר. ואולם עדותם לא נשמעה והמדובר במחדל חקירתי היורד לשורשו של עניין ופוגע ביכולתו של המערער להתגונן.

כן טען ב"כ המערער באשר לנסיבות החותרות תחת מהימנותו של השוטר, לרבות בהקשר למילוי דו"ח הפעולה באיסור נהיגה בשכרות (ת/4) (להלן: "**הדו"ח**") ומהלך הדברים והשעות הנקובות בו.

באשר לגזר הדין טען ב"כ המערער כי בית משפט קמא חרג לחומרה ברכיב הפסילה אשר הוטלה על המערער ועתר לבית המשפט להפחיתה. זאת תוך מתן הדעת לנסיבותיו האישיות של המערער, כמפורט בתסקיר שהוגש אודותיו והנזק העצום שייגרם לו ולפרנסתו היה והפסילה שהוטלה תעמוד על תילה.

4. ב"כ המשיבה עתר לבית המשפט לדחות את הערעור על שני חלקיו.

באשר להכרעת הדין טען כי בית משפט קמא העדיף את עדותו של השוטר על פני זו של המערער וקבע כי פעל על פי הנוהל ובאופן תקין. עוד לדבריו, המערער הכשיל את הבדיקה בכך שעזב את המקום ללא רשות ובדין לא התיר לו השוטר לבצע את הבדיקה מששב למקום, לאחר שקשר העין עמו נותק.

לעניין גזר הדין טען ב"כ המשיבה בדבר נסיבות ביצוע העבירה והכשלת הבדיקה. כמו כן הדגיש את הרשעותיו הקודמות של המשיב לרבות בעבירה דומה וכן את העובדה כי משך הפסילה שהוטלה עולה אך במעט, על הפסילה המינימלית הקבועה בחוק.

דין והכרעה

5. בית משפט קמא נתן אמון בעדותו של השוטר והעדיפה על פני עדותו של המערער ואין זו דרכה של ערכאת ערעור להתערב בממצאי מהימנות אלא במקרים חריגים, שעניינו של המערער אינו נמנה עימם.

בדין קבע בית משפט קמא, מהטעמים שפירט בהכרעת הדין, כי לא הוכח הכרח פיזי מצידו של המערער לשתיית המים טרם ביצוע הבדיקה. בנסיבות אלה היה באופן התנהלותו של המערער ועזיבת המקום לצורך שתיית המים, חרף כך שנאמר לו מפורשות, כי משמעות הדבר יהא סירוב לבצע את הבדיקה, כדי לבוא בגדר סעיף 64ד(א) לפקודת התעבורה, בגינו ייחשב כמי שנהג בשכרות.

בנסיבות האמורות ולאחר שהמערער עשה דין לעצמו ונותק הקשר הסיבתי המתחייב בין הנהיגה לשכרות, אף בדין לא נענה השוטר, לבקשתו, לאחר ששב המערער אל המקום לבצע את הבדיקה, באופן המצריך המתנה נוספת. ולא כל שכן לאור חשיבות מימד הזמן ובעת שהשוטר נעתר קודם לכן, לבקשת המערער וליווה אותו על מנת להטיל את מימיו.

בית משפט קמא נתן אמון בגרסת השוטר כי הסביר למערער את משמעות הסירוב טרם עזב הלה את המקום לשם שתיית המים ומצא תמיכה לכך גם בגרסתו של המערער. כמו כן אימץ בית משפט קמא את הסברו של השוטר אודות המפורט בדו"ח, בדבר סדר כלל הפעולות שביצע, תוך התרשמותו כי פעל כנדרש, תוך מתן תשומת לב מיוחדת לנסיבות התיק הספציפי ולא נמצא מקום להתערב במסקנתו זו.

טענת ב"כ המערער באשר לאי העדת שוטרים ומתנדבים נוספים, אשר נכחו במקום, זכתה להתייחסות בית משפט קמא ובצדק קבע כי עלה מעדותו של השוטר, כי לא נטלו חלק פעיל בטיפול בעניינו של המערער, אלא ביצעו פעולות הנוגעות לנהגים אחרים.

מפרוטוקול הדיון עלה, כפי שפורט במזכר ת/3, כי השוטר הסביר למערער את משמעות הסירוב, טרם פנה לשתות מים, וכי הדבר הוסבר לו גם על ידי קצין שנכח במקום. אמנם הקצין לא הובא לעדות על ידי המאשימה ואולם אף אם אצא מנקודת הנחה כי במחדל חקירתי עסקינן, לא יהא בכך כדי להקים ספק באשמתו של המערער לאור יתר הראיות שהובאו בעניינו וביתר שאת, בעת שהקצין לא זומן לעדות על ידי ההגנה.

יפים לעניין זה דברי בית המשפט העליון בע"פ 584/06 רחמילוב נגד מדינת ישראל (8.3.07) כדלקמן:

"כזכור, המערער מייחס למשטרה "מחדל חקירתי" בכך שנמנעה מלחקור את אחותו ואת בתו, אף שהשתיים נזכרו בהודעתה של המתלוננת כמי שדיברה עמן על הפרשה. לא מצאנו ממש בטענה זו. מחדל חקירה עשויים אמנם להוביל לזיכוי של נאשם (ראו ע"פ 10596/03 בשירוב נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 4.6.06), אולם אין משמעות הדבר כי כל מחדל יביא בהכרח לזיכוי (ראו, למשל, ע"פ 9613/04 בן סימון נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 4.9.06, פסקה כ"ט; ע"פ 6040/05 אלנבארי נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 9.8.06, פסקה 10 וההפניות שם). השאלה שעל בית המשפט לשאול את עצמו היא, האם המחדלים עולים כדי הותרת ספק סביר באשר לאשמתו של הנאשם (ראו ע"פ 5386/05 אלחורטי נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 18.5.06, פסקה ז). במקרה שלפנינו, העובדה שאחותו של המערער ובתו לא נחקרו, אין בה כדי לעורר ספק בדבר אשמתו. מסקנה זו מתחזקת נוכח העובדה שגם המערער עצמו לא מצא לנכון להביא אותן (או מי מהן) לעדות מטעמו."

6. מכל האמור לעיל עלה כי הכרעת דינו של בית משפט קמא נשענת על אדנים מוצקים ולא נמצא מקום להתערב בה.

7. באשר לגזר הדין, בית משפט קמא הדגיש ובצדק, את חומרת העבירה בה הורשע המערער, את

פוטנציאל הסיכון שהיא טומנת בחובה לשלום הציבור ואת המסר שיש להעביר בדבר חומרתה, על ידי הטלת ענישה הולמת.

בית משפט קמא הביא לידי ביטוי בגזר הדין גם את עברו התעבורתי של המערער, הכולל בין היתר, עבירה בעלת מאפיינים דומים, נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים.

גם האמור בתסקיר היה לנגד עיני בית המשפט, לרבות נסיבותיו האישיות של המערער, מקור פרנסתו והיות בני משפחתו סמוכים על שולחנו ואף התרשמות שירות המבחן בדבר היעדר בעיה התמכרותית. יצוין כי שירות המבחן התרשם בנוסף, כי הגם שהמערער בעל מערכת ערכים נורמטיבית בתחום האישי והתעסוקתי, הוא מתקשה לגלות בתחום הנהיגה אחריות ועירנות לסיכונים האפשריים וכן לגבולות החוק ושירות המבחן התרשם בדבר הנזקקות הטיפולית בתחום זה והמליץ על הטלת צו מבחן וכן צו של"צ, רכיבים שאומצו על ידי בית המשפט.

המחוקק קצב פסילת מינימום של שנתיים בעבירה זו ובשים לב להיעדר לקיחת האחריות ואי הפנמת הפסול והחשש להשינות העבירות אף כעולה מהתסקיר ולקיומה של הרשעה קודמת בעלת מאפיינים דומים, לא נמצא מקום להתערבות ערכאת ערעור ברכיב הפסילה שהוטל על ידי בית משפט קמא.

8. לאור סך כל האמור לעיל, אני מורה על דחיית הערעור.

פסק הדין יועבר לצדדים על ידי המזכירות.

כמו כן יועבר עותק מפסק הדין לשירות המבחן לשם מימוש צו השל"צ שהוטל על המערער.

ניתן היום, כ"ח שבט תשע"ה, 17 פברואר 2015, בהעדר הצדדים.